

[Kurt Brauer.]

altid mistænksom. Hvis man havde regnet på, hvad det faktisk koster, sådan som man i bemærkningerne til lovforslaget hævder at man har, så var man givet endt på et eller andet ørebeløb, vil jeg tro, i denne forbindelse og næppe på dette meget runde tal på 2 mill. kr. Det gør mig mistænksom. Det får mig til at spørge justitsministeren, om han nu ikke har sørget for at være rigtig sikker på, at han får dækket de udgifter, der er med administrationen af disse ikke engang 20.000 sager, som der er tale om — for i de 20.000 sager, forstår jeg, er alle våbensager talt med og ikke kun disse håndvåbensager, som lovforslaget jo omhandler. Det kunne jo lede til den opfattelse, at håndvåbenindehaverne skal betale for den totale registrering af det hele, altså at der skal lægges en særlig skat på håndvåbenbrugere. Spørgsmålet er, om ministeren i virkeligheden — ud over at skaffe sig dækning for de rene udgifter, som justitsministeriet må afholde i forbindelse med denne lov — lægger en sportsskat på en ganske bestemt sportsgren. Det er vi i hvert fælde meget betænkelige ved i socialistisk folkeparti, hvis det viser sig under udvalgsarbejdet, at noget sådant er tilfældet.

På den anden side ville jeg personlig mene, at justitsministeren med god ret kan sige: hvorfor skal jeg som landets justitsminister føre sportspolitik? Det kan ikke være mit bord. Justitsministeren burde her kunne henvise til en anden minister. Men sportsverdenen i Danmark er bare i den situation, at den ikke har en minister at henvende sig til. Jeg mener, at sportens problemer retteligt burde høre hjemme under kulturministeren, og at de mennesker, som givet vil klage over denne lovs indførelse, burde henvende sig til kulturministeriet med en begæring om at få temmelig nøjagtig 2 mill. kr. udbetalt, nemlig de 2 mill. kr., som foreningernes medlemmer skal indbetale til justitsministeren ifølge lovforslaget. Det kan godt lyde som en lidt indviklet administrativ ordning, men jeg forstår, at justitsministeren har et godt argument, idet han kan sige, at han må afvise, at han skulle have en forpligtelse til at drive sportspolitik, men justitsministeren må også have forståelse for, at sportsfolkene

faktisk ikke har en minister at henvende sig til i dag, og at sportsfolkene bliver nødt til at protestere i hvert enkelt tilfælde, hvor deres idrætsudøvelse bliver antastet og angrebet fra myndighedernes side.

Som sagt, socialistisk folkeparti har mange betænkeligheder i forbindelse med denne bestemmelse. Vi skal love et så hurtigt udvalgsarbejde, som det er os muligt, men der er altså her problemer, som vi må have afklaret.

Johan Philipson: Jeg læser med nogen undren justitsministeren skrive i sin fremsættelse:

„Sådanne tilladelser, der udstedes af politiet, gælder normalt for 5 år . . .“

Jeg er da vidende om, at de for skytteforeninger har været gældende i en kortere årrække, men jeg har aldrig set en tilladelse, der har været tidsbegrænset, til almindelige mennesker til jagtbrug, og jeg vil da sige, jeg har et par stykker liggende, der er meget gamle, hvis de skal regnes fra udstedelsesdatoen, og derfor spørger jeg, hvorvidt der i dette land har været en forskellig praksis med hensyn til at tidsbegrænse disse tilladelser til almindelige privatpersoner.

Alle medlemmer af folketinget møder jo overalt i befolkningen, hvor vi kommer, en beklagelse over den administration i dette land, der synes at vokse med inertiens lov; nogle siger det så stærkt: hvis I fortsætter således, så administrerer I os ihjel. Og så siger jeg til justitsministeren: kald det gebyrer, jeg kalder det en skat, en lille skat ganske vist, men kan vi da ikke vænne os til at lægge skat på ting, der kan give nogle penge, og blive fri for at have afgifter på sådanne småting, hvor administrationsomkostningerne i forhold til det, de indbringer det offentlige, jo må blive en meget betydelig andel. De fleste af os ved jo godt, at udstedelse af disse våbentilladelser er en del af politikontorenes daglige rutine, og det er efter min mening helt uladssigterligt at dele det op i gebyrer for den ene eller den anden ekspedition, uden at vi gør det administrative besvær endnu større. Hvis justitsministeren fik sin kollega finansministeren til at foreslå en skat på andre luksus-ting i dette land af meget større værdi — jeg skal ikke nævne navne — så ville jeg